

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 26 maja 2021 r.

DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.26.2020.mk.AW.10

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1, w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), dalej *Kpa*, po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE] z dnia 6 marca 2020 r., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 23 stycznia 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.229.2019, zmieniającą w części decyzję własną z dnia 1 października 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.69.2018.KCz.40, uchylającą w części i w tym zakresie orzekającą, a w pozostałym zakresie utrzymującą w mocy decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2018 r., znak: WOOŚ-II.4210.51.2017.AGZ.11, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *wykonaniu skrzyżowania dwupoziomowego w Łochowie w km 57+915 linii kolejowej nr 6 realizowanego w ramach projektu „Prace na linii E-75 na odcinku Sadowne – Czyżew wraz z robotami pozostałymi na odcinku Warszawa Rembertów – Sadowne”*,

utrzymuję ww. decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2018 r., znak: WOOŚ-II.4210.51.2017.AGZ.11, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie, dalej *RDOŚ w Warszawie*, określił środowiskowe uwarunkowania dla ww. przedsięwzięcia. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej *GDOŚ*, decyzją z dnia 1 października 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.69.2018.KCz.40, uchylił w części i w tym zakresie orzekł, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy ww. decyzję *RDOŚ w Warszawie*.

W dniu 29 października 2019 r. do *GDOŚ* wpłynął wniosek PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z dnia 28 października 2019 r., reprezentowanej przez [REDAKTOWANE], o zmianę decyzji *GDOŚ* z dnia 1 października 2019 r. W konsekwencji decyzją z dnia 23 stycznia 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.229.2019, tutejszy organ zmienił decyzję własną z dnia 1 października 2019 r. W odniesieniu do ostatniego spośród chronologicznie przywoływanych powyżej rozstrzygnięć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wniosł [REDAKTOWANE] pismem z dnia 6 marca 2020 r., uzupełniony przy piśmie z dnia 23 marca 2020 r. Wniosek został wniesiony w ustawowo przewidzianym terminie.

Przedmiotowemu rozstrzygnięciu [REDAKTOWANE] zarzucił:

- naruszenie art. 49 oraz art. 10 § 1 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2020 r. poz. 283, ze zm.), dalej *ustawa o oś*, poprzez nieustalenie kręgu stron postępowania, co mogło skutkować niezapewnieniem stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania;
- naruszenie art. 107 § 1 pkt 5 i art. 107 § 3 Kpa poprzez niezawarcie w decyzji wszystkich elementów wymaganych przepisami Kpa, a w szczególności dotyczących sentencji i uzasadnienia decyzji.

Powyższe zarzuty ██████████ uzasadnił w następujący sposób. Skarżący stwierdził, że organ w uzasadnieniu swojej decyzji nie dokonał ustalenia kręgu stron postępowania, ani nie wymienił wszystkich stron postępowania. Jego zdaniem obowiązek ten wynika literalnie z art. 107 § 1 pkt 3 Kpa. W konsekwencji powyższego uchybienia niemożliwe było, zdaniem skarżącego, zastosowanie w niniejszej sprawie art. 49 Kpa, ponieważ organ wydający decyzję nie sprawdził czy w sprawie zachodzą przesłanki do ww. trybu doręczeń. ██████████ zarzucił również, że organ ograniczył się jedynie do umieszczenia w uzasadnieniu decyzji treści wniosku o zmianę decyzji oraz określenia w jakim zakresie przedmiotowa decyzja została zmieniona. Ponadto skarżący stwierdził, że zarówno sentencja, jak i uzasadnienie zaskarżonej decyzji są lakoniczne oraz świadczą o tym, iż organ nie zebrał i nie przeanalizował w pełni materiału dowodowego. Jako uzasadnienie dla swojej tezy skarżący wskazał fragmenty sentencji przedmiotowej decyzji. Ponadto przytoczył on fragment ze str. 9 (część opisu stanu faktycznego) oraz ze str. 13 (podsumowanie uzasadnienia) zaskarżonej decyzji. Dodatkowo, w ocenie ██████████, dokumenty (inventaryzacja przyrodnicza), na podstawie których organ dokonał oceny oddziaływania na środowisko, są nieaktualne z racji faktu, iż od ich wykonania upłynęły dwa lata.

Rozpatrując ww. wnioski i biorąc pod uwagę przytoczone powyżej zarzuty GDOŚ zważył i ustalił, co następuje.

Zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 Kpa Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska jako centralny organ administracji rządowej rozumiany jest jako minister. Biorąc pod uwagę powyższe w przedmiotowym postępowaniu stronie (██████████) przysługiwało ponowne rozpatrzenie sprawy stosownie do treści art. 127 § 3 Kpa, zgodnie z którym od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach prowadzonego postępowania dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. Organ drugiej instancji rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych.

W postępowaniu dotyczącym ponownego rozpatrzenia sprawy umożliwiono aktywny udział stronom postępowania. GDOŚ powiadomił strony o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, o wyznaczeniu nowego terminu jej załatwienia oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie. W toku prowadzonego postępowania do tutejszego organu nie wpłynęły żadne uwagi i wnioski.

Należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 155 Kpa decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Ustawa o oś dodatkowo w art. 87 ustawy o oś wskazuje, że przepisy ww. art. 155 Kpa stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że zgodę na zmianę decyzji wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o jej wydanie lub podmiot, na który została przeniesiona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach.

Odpowiadając na zarzuty dotyczące niezapewnienia wszystkim stronom czynnego udziału w postępowaniu poprzez naruszenie art. 49 oraz art. 10 § 1 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy o oś, GDOŚ przedstawia poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 10 § 1 Kpa organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania. Strony postępowania mają więc możliwość zapoznawania się z aktami sprawy oraz składania uwag i wniosków na każdym etapie prowadzonej sprawy.

Natomiast zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy o oś, jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, zastosowanie znajduje art. 49 Kpa. Na podstawie ww. przepisu prawa procesowego strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. W tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia. Na podstawie analizy wypisów z ewidencji gruntów ustalono, że w przedmiotowym postępowaniu liczba stron przekraczała 10. W związku z powyższym strony były zawiadamiane o wszelkich czynnościach Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w trybie omówionego powyżej art. 49 Kpa.

Zawiadomieniem z dnia 8 listopada 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.229.2019.KCz.1, GDOŚ poinformował strony postępowania o jego wszczęciu. Ponadto w powyższym zawiadomieniu określono zakres wnioskowanych zmian oraz wskazano możliwość zapoznania się z aktami sprawy przed wydaniem decyzji. W toku prowadzonego postępowania żadna ze stron nie skorzystała z ww. uprawnień. Następnie zawiadomieniem z dnia 31 stycznia 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.229.2019.KCz.5, poinformowano strony o wydaniu decyzji kończącej przedmiotowe postępowanie.

Zawiadomienia w przedmiotowej sprawie były upubliczniane zarówno w urzędzie gminy, na terenie której realizowana będzie planowana inwestycja, jak i na tablicy ogłoszeń tutejszego urzędu oraz tablicy ogłoszeń RDOŚ w Warszawie. Ponadto treść ww. zawiadomień została opublikowana na stronie Biuletynu Informacji Publicznej tutejszego organu, a także BIP RDOŚ w Warszawie.

Należy zatem uznać, że strony postępowania w prawidłowy sposób miały zapewnioną możliwość uczestnictwa w procedurze wydawania zaskarżonej decyzji oraz zapoznania się z treścią wniosku, karty informacyjnej przedsięwzięcia, a także zaskarżonej decyzji. Złożenie przez [REDAKTURA] w terminie wniosku o ponowne rozpatrzenie przedmiotowej sprawy potwierdza, że sposób publikacji zawiadomień umożliwiał stronom zapoznanie się z ich treścią. Wynika to z faktu, iż zawiadomienie o wydaniu decyzji zostało opublikowane dokładnie w taki sam sposób jak wcześniejsze zawiadomienia w przedmiotowej sprawie. Zatem zarzut o wydaniu zaskarżonej decyzji bez zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy.

GDOŚ nie podziela poglądu skarżącego dotyczącego bezwzględnego obowiązku umieszczenia w kwestionowanej decyzji wykazu wszystkich stron postępowania. Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem sądowym, w sytuacji, gdy z uwagi na przepis szczególny (w analizowanym przypadku art. 74 ust. 3 ustawy o oś), **decyzja doręczana jest w trybie art. 49 Kpa przez ogłoszenie publiczne, organ zwolniony jest z obowiązku imiennego wymienienia w orzeczeniu wszystkich stron postępowania** (*vide* wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygn. akt IV SA/Wa 2319/06, *W sytuacji, gdy prawodawca zwolnił organy administracji od obowiązku doręczania orzeczenia, mając na względzie potrzebę uproszczenia procedury w pewnego rodzaju sprawach, co wiąże się też m.in. ze zwolnieniem z potrzeby ponoszenia znacznych kosztów ze środków publicznych (ustalenie kręgu stron, doręczenia itp.), nieracjonalne byłoby uznanie, iż równocześnie konieczne jest ustalenie precyzyjnego kręgu stron postępowania, jedynie w celu zamieszczenia wykazu stron w orzeczeniu.*). Brak zatem oznaczenia w decyzji GDOŚ z dnia 23 stycznia 2020 r. wszystkich stron postępowania (ze względu na ustalenie, że liczba stron przekracza 10 i w konsekwencji zastosowania art. 49 Kpa) nie może być traktowane jako naruszenie przepisów Kpa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, sygn. akt II OSK 1242/08). W świetle powyższego, zdaniem GDOŚ nie ma normatywnego obowiązku oznaczania wszystkich stron postępowania w decyzji, jeżeli jest ona doręczana w trybie art. 49 Kpa.

Powyższe wyjaśnienia prowadzą do przekonania, że zarzut skarżącego w tym zakresie należy uznać za nieuzasadniony.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 107 § 1 pkt 5 i art. 107 § 3 Kpa tutejszy organ przedstawia poniższe wyjaśnienia.

Należy podkreślić, że postępowanie administracyjne zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji z dnia 23 stycznia 2020 r. dotyczyło zmiany decyzji GDOŚ z dnia 1 października 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.69.2018.KCz.40, uchylającej w części i w tym zakresie orzekającej, a w pozostałym zakresie utrzymującej w mocy decyzję RDOŚ w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2018 r., znak: WOOŚ-II.4210.51.2017.AGZ.11, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu skrzyżowania dwupoziomowego w Łochowie w km 57+915 linii kolejowej nr 6, realizowanego w ramach projektu „Prace na linii E-75 na odcinku Sadowne – Czyżew wraz z robotami pozostałymi na odcinku Warszawa Rembertów – Sadowne”. Powyższa zmiana zgodnie z wnioskiem pełnomocnika Inwestora dotyczyła:

- rodzaju oprav oświetleniowych;
- rodzaju krat w studzienkach ściekowych;
- konieczności oraz rodzaju zabezpieczenia elementów systemu odwodnienia przed wpadaniem do nich małych zwierząt, w tym płazów.

Zaznaczyć należy, że postępowanie dotyczące zmiany decyzji nie jest tożsame z postępowaniem odwoławczym. W swoim postępowaniu organ zobowiązany był do oceny wnioskowanych przez Inwestora zmian w kontekście ich wpływu na środowisko oraz ewentualnego wpływu na całość przedsięwzięcia. Nie był on natomiast zobligowany do ponownej oceny wszystkich warunków nałożonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ I instancji po przeprowadzeniu analizy planowanych zmian na poszczególne komponenty środowiska nie stwierdził, aby powodowały one znaczące zmiany w stosunku do analiz przeprowadzonych na etapie udzielania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz analiz przeprowadzonych w czasie postępowania odwoławczego. Z przeprowadzonego postępowania wynikało, iż wnioskowane zmiany nie wpłyną na aktualność pozostałych warunków realizacji

inwestycji. W sentencji zaskarżonej decyzji wskazano, że nie należy projektować otwartych opraw światła (uprzednio określono, że nie należy stosować zamkniętych opraw światła). Ponadto, ze względu na parametry techniczne planowanych do zastosowania wpustów ulicznych oraz ze względu na miejsca możliwej migracji płazów zdecydowano o ograniczeniu stosowania wpustów ulicznych w ciągu drogi nr 1 oraz ul. Dolnej. W decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powyższe zagadnienie uregulowane zostało przez wskazanie średnicy krat na wpustach ulicznych. Zmiana warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia dotyczyła również ograniczenia, co do konieczności wykonania instalacji umożliwiających wychodzenie małych zwierząt z elementów systemu odwodnienia. W wyniku dokonanej zmiany, w sytuacjach, w których elementy te nie zostały zabezpieczone przed wpadaniem małych zwierząt, konieczne będzie wykonanie systemu rur czy pochylni umożliwiających ich wychodzenie. Po ponownym rozpatrzeniu przedmiotowej sprawy GDOŚ podtrzymuje swoje stanowisko. Zmiany zaproponowane przez wnioskodawcę mają na celu dostosowanie warunków określonych w decyzji środowiskowych do wymagań technicznych określonych dla tego typu przedsięwzięć. Ponowna analiza przedłożonej dokumentacji nie daje powodów do wysnuwania twierdzeń, iż zmieni się zakres i zasięg oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia. Organ I instancji w sentencji decyzji zmieniającej wyszczególnił, które elementy podlegają zmianie. Konieczność umieszczenia w sentencji zaskarżonej decyzji całych punktów sentencji decyzji z dnia 1 października 2019 r. wynikała z jej konstrukcji. Nie oznaczało to jednak, że wszystkie postanowienia sentencji decyzji uzyskiwały całkowicie nowe brzmienie, bowiem podlegały zmianie tylko w zakresie przedmiotowym wniosku. Powyższe potwierdza uzasadnienie zaskarżonej decyzji, z którego jednoznacznie wynika jakie elementy objęte są przedmiotową zmianą. W związku z brakiem wpływu wnioskowanych zmian na pozostałe warunki określone w decyzji środowiskowej oraz decyzji organu odwoławczego z dnia 1 października 2019 r. należy stwierdzić, że zarzuty dotyczące warunków realizacji przedsięwzięcia nieobjętych wnioskiem o zmianę decyzji są bezzasadne i należało podnieść je w odwołaniu od ww. decyzji, co też [REDAKTOR] uczynił (skarga do WSA w Warszawie z dnia 20 listopada 2019 r.).

Wskazane przez skarżącego na poparcie swoich tez (dotyczących lakoniczności decyzji oraz braku dostatecznej analizy materiału dowodowego) fragmenty decyzji zmieniającej zostały wyrwane z kontekstu i stanowią zaledwie fragment uzasadnienia decyzji GDOŚ. [REDAKTOR] w uzasadnieniu swojej skargi przywołał następujące fragmenty uzasadnienia zaskarżonej decyzji, cyt. „(...) Po analizie przedstawionych przez wnioskodawcę informacji na temat projektowanego systemu odwodnienia, w tym planowanej lokalizacji elementów tego odwodnienia, norm, które muszą spełniać parametry tego systemu, a także uwzględniając uwarunkowania terenowe i przyrodnicze, GDOŚ stwierdził, że zmiana treści jest możliwa jedynie poprzez wprowadzenie do decyzji następującego zapisu (...)” – strona 9 zaskarżonej decyzji oraz „(...) Przeprowadzona na etapie niniejszego postępowania ocena oddziaływania planowanych zmian na poszczególne komponenty środowiska, tj. na klimat akustyczny, stan powietrza atmosferycznego, wody powierzchniowe i podziemne, faunę i florę, powierzchnię ziemi, nie wykazał znaczących zmian w stosunku do analiz przeprowadzonych zarówno na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego skrzyżowania dwupoziomowego jak i postępowania odwoławczego od ww. decyzji. (...)” – strona 15 zaskarżonej decyzji.

Wskazane przez niego fragmenty dotyczą części opisu stanu faktycznego oraz podsumowania decyzji. Tym samym skarżący całkowicie pominął większość uzasadnienia zaskarżonej decyzji (strony od 8 do 15) przytaczając jedynie wybrane przez siebie fragmenty.

Pełne uzasadnienie merytoryczne trzech zmienianych warunków znajduje się na str. od 13 do 15 zaskarżonej decyzji. Na ww. stronach GDOŚ objaśnia tok myślenia oraz wskazuje przesłanki, które wziął pod uwagę wydając zaskarżone rozstrzygnięcie. Organ w uzasadnieniu swojej decyzji analizuje możliwość wprowadzenia oraz wpływ wnioskowanej zmiany na środowisko. GDOŚ w uzasadnieniu swojej decyzji odniósł się do każdego ze zmienianych warunków (str. 13-14 zmiana nr 1, str. 14-15 zmiany nr 2 i 3). W decyzji wskazano również dokumenty, na podstawie których dokonał ww. analiz. Wśród dokumentów, na podstawie których organ I instancji zajął swoje stanowisko znajdują się m.in. karta informacyjna przedsięwzięcia oraz mapy z zaznaczonym zasięgiem oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Ponadto na stronach od 10 do 12 zaskarżonej decyzji GDOŚ wyjaśnił podstawy prawne decyzji. Z kolei w uzasadnieniu jednoznacznie wskazano, że zmiana decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadzana jest na podstawie art. 87 ustawy oos w związku z art. 155 Kpa. Wyjaśniono także, że spełnione zostały warunki określone w ww. przepisach, tj. zmiana dotyczy decyzji, na podstawie której strona nabyła prawo oraz została dokonana na wniosek strony, która złożyła wniosek o wydanie decyzji środowiskowej. Ponadto w uzasadnieniu jednoznacznie stwierdzono, że wnioskowane zmiany są niezbędne dla prawidłowej realizacji inwestycji, tym samym potwierdzony jest słuszny interes strony.

Tutejszy organ stoi na stanowisku, że dokumenty na podstawie których wydana została zaskarżona decyzja są aktualne. Należy zauważyć, iż w świetle zapisów ustawy oos decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach pozwala na uzyskanie decyzji następczych w terminie co najmniej 6 lat od dnia, w którym stała się ostateczna. Należałoby więc uznać, że dokumenty, na podstawie których decyzja została wydana zachowują swoją aktualność przynajmniej w ww. okresie. Nadmienić należy, że „aktualność” dokumentacji nie jest w żaden sposób sankcjonowana w przepisach prawa. Jest to subiektywna ocena organu prowadzącego postępowanie. Takiej oceny dokonał również GDOŚ, jako organ specjalistyczny w dziedzinie ochrony przyrody. Tutejszy organ prowadząc postępowanie dokonał pełnej oceny dokumentacji, w tym karty informacyjnej przedsięwzięcia, a następnie uznał, iż warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 25 kwietnia 2018 r. oraz reformującej ją decyzji z dnia 1 października 2019 r. są nadal aktualne.

Podsumowując, rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji jest prawidłowe, posiada podstawę prawną oraz pełne uzasadnienie faktyczne. Ponadto zostało sporządzone w oparciu o aktualne dokumenty. Powyższe wyjaśnienia prowadzą do przekonania, że zarzuty skarżącego w powyższym zakresie należy uznać za nieuzasadnione.

Organ w toku postępowania prowadzonego w pierwszej instancji przeanalizował zakres wniosku inwestora oraz wpływ na środowisko i możliwość dopuszczenia proponowanego przez niego zakresu zmian warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określonych dla planowanego przedsięwzięcia. Ponowna analiza sprawy i ocena poprawności zaskarżonej decyzji w toku ponownego rozpatrzenia sprawy nie wykazała wad skutkujących koniecznością uchylecia zaskarżonej decyzji i ponownego orzeczenia, co do istoty sprawy.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.
- Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.), dalej *ustawa p.p.s.a.*, za pośrednictwem *GDOŚ* (art. 54 § 1 *ustawy p.p.s.a.*), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji zgodnie z art. 53 § 1 *p.p.s.a.*
- Wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 *ustawy p.p.s.a.*, obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 *ustawy p.p.s.a.*, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.
- Stronie, zgodnie z art. 243 *ustawy p.p.s.a.*, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępca Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska
Marek Kajs

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED] – pełnomocnik Polskie Linie Kolejowe S.A.
[REDACTED]
3. Pozostałe strony postępowania – zgodnie z art. 49 Kpa, poprzez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty sposób publicznego ogłoszenia;
4. aa.